

שלושה סיפורים/ישרון שרים

טוב לי לראות ים מר
סערות גועשות עננים נמוכים
טוב לי גם לשתות שיכר
לשכוח אתכם, קוראים ארורים
טוב לי ליפול בלילה קר
כושל ונחבט על מסלול הריצה
טוב לי להיות אדיש או זר
ראו זאת, אם כן, כשיר נאצה

סיפור ראשון ובו אדון רוזנבאום נוסע לבאר שבע

בוקר אחד עלה אדון רוזנבאום אל האוטובוס מתל אביב לבאר שבע. הוא שילם לנהג, לקח בתמורה את כרטיסו, והלך לאורך האוטובוס, סוקר בעיניו את מקומות הישיבה. הוא הגיע לירכתי האוטובוס שם מצא מושב שלהערכתו יישב בו מבלי שמישהו יבקש להתיישב לידו. אדון רוזנבאום היה כבן שישים, מבטו היה כשל ילד מפונק, ונדרש מבט מעמיק כדי להשתכנע לחלוטין שמדובר בגבר מבוגר ולא באישה זקנה. מעילו רפוי, גופו שמוט, פניו ורודות, מעט רופסות ומגולחות היטב.

שתי דקות לפני השעה עשר, זמן היציאה המיועד, כשהאוטובוס כבר התמלא למדי, הגיע איש צעיר וביקש לשבת לצידו. אדון רוזנבאום העיף מבט, בודק גם הוא אם יש מושבים ריקים אליהם יוכל לשלוח את הצעיר, אבל גם הוא לא מצא ועל כן אישר, ברטינה, את הבקשה ונדחק לעבר החלון.

הצעיר היה כבן 20, עור מעט כהה ושיער שחור. שמו היה כארם והוא עשה את הדרך מהאוניברסיטה של תל אביב, בה למד, אל העיירה הקטנה בדרום הארץ בה מתגוררת משפחתו. כשהאוטובוס החל לנסוע הוא נשען לאחור. השכנות הכפוייה והמושב ליד המעבר מנעו ממנו את ההתרווחות והשינה ויחד עם היעדר אמצעי בידור בישרו על נסיעה של מחשבות ובעיקר - שעמום.

אדון רוזנבאום לא חשב על ליצור קשר עם אי מי, וגם לא חיפש הזדמנות לישון. הנסיעה, מבחינתו, יותר משהייתה סכנת שעמום, הייתה **אתגר**. הוא היה מן האנשים שמצבם הכלכלי מציל אותם בכל פעם שנדרש מן הנסיעה באוטובוס. במקום זאת היה מורגל לפגוש מבפנים כמעט ורק מוניות ורכבים פרטיים, שם אין צורך לחלוק את המושב עם אנשים שאינך מכיר. לעיניו נחשפו האוטובוסים במלוא המוניותם המאיימת, טריטוריה זרה, בלתי היגינית, מסוכנת וחסרת סבלנות. אבל רישיון נהיגה לא היה לו, למרות שנה וחצי של לימודי נהיגה, אי אז כשהיה צעיר. נהיגה ברכב לא היתה בשבילו. חוסר המשמעת של נהגים אחרים ואי היכולת לצפות את התנהגותם הוציאו אותו משלוותו. אבל הפעם נסיעה בין-עירונית שכזו במונית נראתה כהוצאה מוגזמת, הרי אנשים נוסעים באוטובוס כל יום, כפי שהזכיר לעצמו מדי פעם.

הדבר החשוב ביותר בנסיעה בחברת זרים, ידע, הוא להישמר מפני גניבות. לרוע המזל ארנקו היה בכיסו הימני, לצד הצעיר הזר. המכייס, אולי. משחלפה בראשו המחשבה על כך – אחז בו הפחד. הוא מיהר לבדוק, טופח על ירכו הימנית, ממשש את הארנק, ומוודא בהקלה שהבליטה בכיס שעל ירכו לא שינתה צורה ולא זזה ממקומה. הארנק לא נגנב, בינתיים. הוא התרווח במושבו, מרגיל עצמו בשלווה נכנעת לתנועה הקבועה של האוטובוס הנוסע.

מכארהם שכנו, לעומת זאת, היתה השלווה רחוקה. הוא הבחין במישוש הכיס והבין גם את סיבתו. פעולה ראשונה במערכת היחסים הכפוייה על ידי הגורל ובחסות אגד. צריך אמנם להישמר מפני כייסים, אבל קיימת גם האפשרות שכארהם הוא אדם מהוגן ולכן אין לחשוש בו, על ידי מעשה, בגניבה. החשד הזה היה העדות היחידה מאז התיישב לכך ששכנו בכלל מכיר בקיומו, ולא הייתה זו עדות ידידותית במיוחד. הוא השתעשע במחשבתו ברעיון להתעמת מפורשות עם האיש הלא ידידותי, אולי ישאל 'אתה חושב שאני גנב?' המבוגר ודאי יסמיק ויכחיש, כארהם בתגובה יוכל ללעוג לו ולחקות את תנועת הטפיחה...

***

האוטובוס היה כבר ארבעים דקות בעומק הנסיעה. אדון רוזנבאום הספיק להישען על החלון, לנמנם, ולהתעורר, ואילו כארהם הספיק להיעלב יותר ופחות ולבסוף גם לדחוק אל ירכתי תודעתו את תרעומתו כלפי חברו למסע. אלא שאז הבין המבוגר שאם שמירה על הארנק היא מטרתו - נמנומו היה רשלנות פושעת. האם שילם, בעל כורחו, על הטעות? היתה לו דרך לבדוק. אותו מישוש בזוי שעורר שוב את חמתו הסמויה של שכנו.

משנמצא הארנק בכיסו בשלמותו, החליט רוזנבאום שהגיע הזמן לקרוא. הוא הוציא ספר מהתיק, הייתה זו מתנת יום-הולדת. ספר שיריו של רוני סומק "אלג'יר". הוא פתח את הספר, מבלי להבחין שהצעיר

שלימינו קורא את הספר יחד איתו, עבר שוב על ההקדשה "למוטי רוזנבאום היקר, ברכות לרגל יום הולדתך ה-62" (מסתבר, אם כן, ששמו הוא מוטי, חשב כארם) ופתח את הספר בעמוד אקראי.

"אם היתה לי עוד ילדה

הייתי קורא לה אלג'יר

ואתם הייתם מסירים בפני את הכובעים הקולוניאליים

וקוראים לי אבו אלג'יר..."

איזה מין שם זה לילדה, "אלג'יר"? תהה אדון מוטי רוזנבאום. בכל מקרה, אבו אלג'יר זה אבא של אלג'יר וכיון שאלג'יר היא הבת שלו – הוא "אבו אלג'יר". הוא הבין את זה לבד והיה גאה בעצמו על כך ובתחושת הסיפוק העצמי הזו הוא סגר את הספר והחזיר אותו לתיק.

הוא ישב בוהה זמן מה, עוקב אחרי הצורות המודפסות על ריפוד משענת המושב שלפניו. ככל שנקפו הדקות נשמטו יושבי האוטובוס שסביבו אט אט נפולים במושביהם כבובות בד ואדון רוזנבאום עבר להסתכל עליהם. הנה חיילת עייפה, כאן תלמיד, פה איש בשליחות עבודתו ושם אם ובנה. חלקם מתרפקים על המשענות, חלק אחר נלחץ אל מסעד היד, אחרים מניחים ראשם על החלונות הקשים והקרובים אחד אצל השני נשענים זה על זה...

הקיפאון התעורר באחת עם העצירה ברמזור הכניסה לבאר שבע. הנוסעים התעוררו מתרדמתם, הסתכלו מהחלון, הוציאו תיקים מהמדפים שתחת התקרה, אחדים שלפו ניידים והזמינו קרובים לאסוף אותם ברדתם, ועבור מוטי שלנו היה זה טריגר לעוד טפיחה, מגושמת וחד משמעית על ירך ימין. אכן הארנק היה שם. הפרחה שמימינו כבר לא יהלך עליו אימים. מוטי כמעט רצה לחייך. גם אם הוא היה פושע הוא לא יכל לו. הוא היה מסופק. הוא צלצל בפעמון כדי לרדת בתחנה הקרובה. האוטובוס קרב אל התחנה ואדון רוזנבאום ביקש, בהמהומים ותנועות ידיים מהשכן הצעיר שיפנה לו את המעבר כדי שיוכל לצאת. כארם עשה זאת באיטיות, כאילו מקווה שאדון רוזנבאום לא יצליח לרדת מהאוטובוס בזמן, אבל האוטובוס נתקע מאחורי משאית שהסתבכה ולאיש היה מספיק זמן כדי לעבור את המכשול, לעמוד מול דלת האוטובוס ולראות איך האוטובוס מתיישר כשצידו הימני מול התחנה. עוד לפני שנפתחה הדלת נשמעה מאחוריו קריאה "מוטי!" אבל לא הדרה אל תודעתו.

"מוטי, מוטי, מוטי!"

הפעם שמע. מה עכשיו? מי כאן יודע את השם שלו למען השם? מה רוצים ממנו?? הוא הסתובב חזרה

בניתור מבוהל. הצעיר היה שם, עומד ומחייך אליו חיוך מטריד.

"מה?" מלמל מוטי.

"שבת שלום!" ענה כארם.

"שבת שלום..." מלמל בתגובה אדון רוזנבאום וירד מן האוטובוס.

סיפור שני ובו נבקר בקליניקה של דוקטור מוות

טרטור המזגן ונקישות אצבעותיה של הפקידה על מקלדת המחשב הרכיבו את הזמזום הקבוע שהרטיט בחלל החדר ההמתנה. מדי פעם נוספו קולות ויכוח עמומים מחדר הרופא. מזג האוויר בחוץ היה חורפי וגשום וריצפת חדר ההמתנה התלכלכה מן הבוץ שדבק בנעלי הנכנסים. הבוץ סימן על הריצפה בחום כהה את נתיב מהלכם של החולים: מהדלת אל הפקידה, מן הפקידה לכיסאות ההמתנה ומהכיסאות אל חדרו של הדוקטור.

פאצינט נוסף נכנס לקליניקה. על פי מראהו גילו היה איפשהו בין חמישים לשבעים, גופו הרופס המצופה בעור צהבהב-אפרפר נקבר בתוך מעיל גשם רטוב. כמו צב המגיה משריונו הוא הוציא את ראשו מעטיפותיו הכהות והסתכל סביבו. לא היה בחדר ההמתנה ממתין נוסף שישב מבט ואילו הפקידה היתה צמודה אל המחשב כשליבה ומחשבותיה לכודים אצל המסך השואב. האיש צעד במסלול המסומן על הרצפה בבוץ יבש מהדלת אל הפקידה. הוא ניסה לשאול שאלה, ושמע "כמה דקות". הוא הלך לעבר הכיסאות. על מושב אחד הוא התיישב ועל המשענת שמט את גבו. הוא ישב ללא נייע במקומו. לא מופרע מהריקנות שבהמתנה.

שוב עצר החלל מנוע. אל טרטורי המזגן ונקישות המקלדת התווספו הפעם נשימותיו הכבדות, מהפה, של האיש...

הקץ לקיפאון הגיע כשהפקידה אמרה בקול רם "כן?", האיש שב אל הדלפק ומלמל: "יש לי תור ב-16:40 לדוקטור אלכסנדר לווינסקי", "תעודת זהות?"

האיש מסר את מספר תעודת הזהות שלו.

"כן, אני רואה." השיבה הפקידה "לווינסקי לא נמצא היום. שב, יקראו לך." הוא חזר לשבת נרפה בכיסא ההמתנה, מונח ללא נייע דקות ארוכות. צופה מן הצד אולי היה מדמה שהחיים בחדר הפכו לתמונת סטילס, אבל אז היו אוזניו מבחינות באותו זמזום חדגוני.

כשהשעון הראה שהשעה חמש קמה הפקידה. היא פינתה את שולחנה, את הציוד המשרדי שהיה מונח על השולחן הכניסה למגרה ואת חפציה האישיים שמה בתיקה והלכה לעבר הדלת. ליד הדלת היא לחצה, כהרגלה, על כפתור אחד, שכיבה את האורות, ועל כפתור נוסף, שכיבה את המזגן המחמם, ויצאה.

האיש נשאר בחשכה. המתנתו המשיכה להתארך, הזמן המשיך התקדם והוא לא עקב אחריו (בפועל עברו עוד שעה ועשר דקות) עד שמפתח אחד החדרים נשמעה הקריאה "הבא בתור!" הוא הרים את מבטו, ומשראה שלא קורה דבר הלך בהיסוס אל חדר הרופא.

בהשוואה לקרירות של חדר ההמתנה, חדרו של הרופא היה חמים, מואר, שטיח כיסה את הרצפה, אח בערה בצד וכל זה, יחד עם הריהוט החום-כתמתם שבו שידרו אנושיות, בניגוד לאדישות המשרדית של הקבלה. לבוש בחלוק לבן, ישב הרופא על כיסא עץ בלתי מרופד עם משענת עץ מזמינה, זהה לכיסא המיועד לחולה. הרופא היה אדם גבוה, רזה, שערותיו שחורות-לבנות וכדי לתאר את מראה פניו אין מילה טובה יותר מ"עתיק". עם זאת הוא שידר (או לפחות השתדל לשדר) רוח, אבל תחתיו געשה דריכות סמויה.

החולה חיפש בארנקו את הכרטיס המגנטי, אך הרופא הרים את ידו והאיש הפסיק את חיפושיו. הרופא אמר "שלום לך-" ואמר את שמו המלא של החולה. החולה השיב "שלום, דוקטור..." וחיפש בעיניו את שמו של הרופא, אולי בתג על חלוק הרופא, שלט שולחני קטן או על חותמת. אך לפני שהספיק למצוא השיב הרופא

"נעים מאוד, אני דוקטור מוות."

"דוקטור מה?" שאל האיש כעבור השתהות,

"אל תשים לב," הרגיע הדוקטור, "רק שם משפחה. ובכן-

אתה נשוי, עם ילדים?"

"כן, יש לי בת אחת." ענה האיש,

"בת כמה היא?" שאל הדוקטור,

"עשרים ושלוש. עכשיו היא התקבלה ללימודי סוציולוגיה." אמר, גאה בבתו.

"יפה" אמר דוקטור מוות "והאישה, עובדת?"

"מורה של כיתה ג'."

"טוב," אמר הדוקטור, "הרבה יותר טוב ככה."

שקט קצר שהשתרר בין השניים הופר בשאלת החולה:

"אז מה בדיוק יש לי, דוקטור?"

"היה לך סרטן, מסוג לא מאוד נפוץ." ענה.

"אמרת 'היתה', הכוונה שהחלמתי מזה?"

"אהה... זה כבר לא משנה."

שוב השתרר שקט קצר, וכדי למנוע אי נוחות שאל הדוקטור:

"במה עבדת?"

האיש אהב לשוחח אודות העסק שלו.

"יש לי חנות." ענה. "חנות לכיסאות." הוא הוסיף את נאום השיווק הקבוע

"אם אתה צריך כיסא, כורסה, כיסא משרדי, כיסא לגן אז..."

הוא הביט בפני קהל היעד של פרסומתו וראה את עיניו של הרופא ועצר. הבעת פניו של הרופא אמרה כולה רחמים, והאיש עצר מבלי שיפרט את הדרך שבה ניתן לרכוש כיסא, כורסה, כיסא משרדי או כיסא לגן.

"טוב," אמר, "אז מה קורה עכשיו? אני יכול ללכת?"

"אתה רוצה ללכת?" ענה דוקטור מוות.

"אני חושב." אמר האיש, אבל לא קם. הוא הסתכל מסביב. הווילונות האטומים כיסו את החלונות כך שאי אפשר היה לראות את הרחוב. הוא ניסה לחשוב על הזמן שעבר עליו במרפאה אבל הוא נראה חסר צורה, בלתי ניתן למדידה... ובעצם, לא היתה לו סיבה למדוד אותו. הוא המשיך להסתכל סביב, בקיר לימינו היה פתח נוסף על זה שדרכו נכנס. פתח ללא דלת. היה משהו מוכר בפתח הזה. יציב. כמו בית, אבל יותר ביתי

מבית. לבית, שעצם קיומנו חתום בחותמו.

"מה יש שם?" שאל האיש.

"אתה רוצה לראות?"

"לא יודע."

"אתה רוצה שאני אספר לך? אני יכול לספר."

"לא יודע."

"אנחנו יכולים לשוחח בינתיים אם אתה רוצה."

במוחו של האיש עלתה השאלה "כשאתה אומר 'בינתיים', הכוונה ש...?" אבל הוא לא שאל אותה ומוות לא ענה.

גם השקט נעשה כבד, הוא התעבה לנוזל, נוזל שנצבר לנהר וכל מחשבה, זיכרון או רצון, כל יומרה אנושית נשטפו ברוך עם הנהר הזה.

האיש הביט ברופא.

הרופא הביט באיש.

על לחיי האיש זלגו דמעות. דוקטור מוות ישב ללא נייע. החולה התחיל לבכות, בכי קטן ועדין. בכי משחרר ונטול מילים.

הבכי הלך ונחלש, עד שלבסוף גם הוא, עם הזמן, פסק. גם העינים הפסיקו לדמוע. הוא הביט לעבר הפתח המזמין.

מבלי להתיק את מבטו מהפתח האיש נעמד, ובעודו מסתכל הרפיסות והאפרוריות כמו עוזבות אותו. הוא ניצב, מביט הלאה וכעת הוא נראה כמו גיבור במחזה קלאסי. הוא הלך ונעמד מול הפתח ומבלי להביט אחורה – צעד פנימה ונעלם לעד.

***

"הבא בתור!"

סיפור שלישי ובו נבקר בחוף הדתי בים המלח

כל אחד צריך לדעת את המקום שלו. אתה יודע מה המקום שלך כאשר אתה נמצא בו. פעמים ותרגישי איך העולם עוטף אותך בהרמוניה מכל עבר, כאילו היקום הזמן והמרחב הסתדרו בדיוק בשביל להתאחד אתך לתחושה מתקבלת על הדעת, אז תדע היטב ותוכל לומר אל העולם בקול רם: כאן זהו המקום שלי.

***

אצלי, המקום שלי תמיד היה הים. וכיון שאני חי בערד, זהו לרוב ים המלח. ובאמת בסוף חורף אחד הלכתי אל התחנה המרכזית בערד כדי להצטרף לאוטובוס תל אביבי אשר טורח ועוצר בערד בדרכו אל הביצה השמנונית, הסמיכה והמלוחה שהיא ים המלח. כשנכנסתי אל האוטובוס הוא היה צפוף למדי. מאיוושהי סיבה מעדיפים תל אביבים בעלי גישה ישירה לים התיכון, להרחיק ולנסוע עד לבקעת הצוקים הדוקרת והטרגית שלנו. זה ודאי קשור בכך שרוב נוסעי האוטובוס הם תיירים, וכידוע חובה על כל תייר המגיע לביקור של ממש בארצנו להתרשם מסגולות הקסם של האוויר הדלוח והמלוח, הבוץ המלאכי והלחץ באוזניים בירידות עמק השידים. כן, זה הסיפור. מעניין גם למי יש פסוריאזיס.

מצאתי לי מקום בירכתי האוטובוס הגדוש והתיישבתי. רק יצא האוטובוס משטחה של ערד וכבר הודיע הכרוז האוטומטי: "התחנה הבאה: מלון לאונרדו קלאב". ההודעה עוררה בי דאגה. אמנם אני יודע לאיפה אני צריך להגיע, החוף לדתיים, בו קיימת הפרדה בין מתרחצים למתרחצות, אותו חוף הנמצא בקצה הדרומי של האגן הצפוני של הים, אך כיצד אדע היכן ממוקם המלון ששמו הוא "לאונרדו קלאב" ומהו מיקום החוף ביחס אליו? הוצאתי את הטלפון הנייד וניגשתי ל"גוגל-מפות", אבל כחלק מהחוויה התנ"כית ומעוררת ההוד של ארץ הקודש, גם הניסיונות לגלוש באינטרנט בירידות לים המלח התבררו כיעילים כמו בימי לוט וחבריו, וגם התקווה שפופת הקומה שמשב רוח שאיבד את דרכו יביא איתו כמה חלקיקים או גלים או אלקטרונים או משהו שיעיר לתחייה את הטלפון – נכזבה.

וכך התחבטתי כל הדרך בשאלות כגון 'האם המלון האדום הוא ליד החוף הוא מלון לאונרדו?', 'האם אצטרך לרדת במלון לאונרדו?' ו'האם יהיה מישהו אחר שיצלצל קודם בפעמון, מה שיאפשר לי להחליט בזמן אמת?', בין שאלה לתהייה התגנבו למחשבתי מעט איחולים לא מכובדים כלפי לאונרדו דה-וינצ'י. לעתים, ממש בלי כוונה, גלשתי גם לכמה מחבריו, אמני הרנסאנס הדגולים, רפאל, מיכלאנג'לו, דונאטלו ומאסטר ספלינטר.

***

כל החששות הושלכו הצידה ברגע האמת, לאחר שזיהיתי בקלות את תחנת לאונרדו כתחנה שלי, ירדתי בשלום והלכתי אל החוף. השעה היתה עשר וחצי בבוקר, וצד הגברים בחוף הנפרד היה כמעט שומם. האנשים שבכל זאת התנקזו אליו היו:

1. אדם אחד בשלבי כניסה למים
2. רוסי מוזר שהשתזף בפינה ואחת לחצי שעה קם משכיבתו, זעם כמה דקות על האוויר הפתוח בלי סיבה נראית לעין, נרגע וחזר לרבעו
3. גבר כבן 45, דתי לאומי, שגלגל בנייד שיחות על תקציבים ומאות אלפי שקלים
4. איש אחד עצבני למדי, לבוש לגמרי ולא נראה שפלא הטבע שבתוכו הוא מבקר מעורר בו איזשהו עניין. הוא בא, הסקתי, כחלק מטיוול של איזשהו בית ספר בנות חרדיות ובשל ההפרדה הוא תקוע בנפרד מקבוצתו. לא יכולנו לראות את הבנות החרדיות, אבל שמענו היטב עשרות מהן צורחות במלוא הגרון שירי מוראל מלאי עוז בעידודה של גברת עם מיקרופון, שבהיסמך על השמיעה הסקתי כי היא נמוכת קומה, גדושת פעלתנות ושוקלת יותר ממה שממליצים הרופאים.
5. עבדכם הנאמן.

על אף שהחזאים הכריזו כי כבר הגיע סופו של החורף, טרם סר הקור מן האוויר, לכן נקיפות מצפון קלות ליוו את החלפת בגדיי המחממים בבגד ים חסר תועלת. עם זאת, שאבתי לעצמי אומץ לב מנהמות השבט היוצא לקרב שנשמעו מעזרת הנשים והלכתי אל המים. הלכתי אל המים כי זה מה שעושים כשמגיעים לים המלח. הולכים למים. למרות שאחרי שאתה מגיע למים כבר פחות ברור לך למה אתה כאן ומה עליך לעשות. לשחות הרי אי אפשר. כל שנשאר זה לשכב על הגב בחוסר בטחון על המים המלוחים עד כאב,

מייחל שאף טיפה לא תיכנס לעיניים, מקווה שלא שכחת איזה פצע נסתר שיכאיב בעוד רגע ומתפלל שתזכר באיזשהו פצע, כזה שייתן את התירוץ לדלג על השלב הרטוב שבחויית הביקור בים.

לא נזכרתי באף פצע ולכן המשכתי את דרכי לעומק המים, שגם הם לא עודכנו בתחזית מזג האוויר שהבטיחה חמימות מהנה, והיו קפואים. התקדמתי באיטיות, מאזן בין הדקירות המלוחות בכפות הרגליים, זמן התרגלות הגוף לקור והדחף לעזוב את המים הרעילים האלה ולחזור לחוף השליו. ניסיתי לשכב על הגב ולהירגע, אבל גיליתי שאין דבר מרגיע פחות מלסמוך על מים שיחזיקו את הגוף שלך במאוזן. מרוכזים בשמנוניות ומליחות ככל שיהיו, זה עדיין מים, לעזאזל. בשלב זה של רחיצתי גם איש מספר 3, הדתי-לאומי מגלגל הכספים, נפנה להיכנס לים.

"איך המים?" שאל אותי, מדדה על האבנים הדוקרות, "קרים?"
כמקובל שיקרתי: "קצת."

הוא נכנס זוחל אל המים, נרתע וכמעט החליק, והאשים אותי, כנהוג: "מה קצת?! זה קפוא."
אני, כמצופה, זלזלתי באנשי היבשה החדשים, שרק עכשיו הגיעו למים ועושים עניין ממים פושרים וסבירים. מה יש?

ממרחק ראיתי שאיש מספר 1, גבר קצר-זקן, עומד ליד קרע קטן במחיצה המפרידה בתוך המים בין הנשים לגברים. הוא דיבר שם אל החור, כנראה עם מישהי שהוא מכיר והגיעה לחוף יחד איתו. לא מקובל במיוחד בחופים נפרדים ליצור קשר עם צד הנשים שמעבר למחיצה. בטח הוא מחו"ל, אמריקאי או משהו. כשסיים את השיחה הסתובב לעברי ושאל באנגלית טובה ולא ישראלית אבל גם לא ממש אמריקאית, "Do you know where is the place to get some mud?" לא ידעתי איפה המקום שבו ניתן להתמרח בבוץ ואת זה אמרתי לו, אבל במקום זאת הצעתי שישאל את המציל. הוא הודה לי על הרעיון ופנה אל סוכת המציל.

לאחר מכן, כשכבר היינו שלוש, אני, מגלגל העסקאות והזר חובב ההתמרחויות, בחזרה בחוף, שאל הזר את הדתי לאומי האם כל החופים בישראל נפרדים. התברר שהוא לא אמריקאי ולא דתי בכלל, כלומר לא דתי בדרך שבה חשבתי. הוא תייר פולני נוצרי בשם כריס שהגיע לביקור בישראל עם אשתו, בשלב הזה באמת הבחנתי בצלב זהב קטן שתלוי על חזהו, ממנו לא נפרד גם כשנפרד מרוב בגדיו. הם הגיעו לאזור כשנסעו מכיוון אילת צפונה ונכנסו לחוף הראשון שראו. הם נענו בצייטונות לשלטים ששלחו את הגברים ימינה ואת הנשים שמאלה ורק בהמשך גילו שהחוף מתכנן להמשיך להפריד ביניהם עד שייצאו ממנו. לכן הוא שואל: האם כל החופים בישראל נפרדים, האם אין חוף שיוכל לבלות בו יחד עם אשתו? האיש הדתי הסביר לו ש"מוסט אוף ד'ה ביצ'ס אין איזראל אר נוט ספרייטד, אונלי ד'יס וואן, ביקואוז איט'ס רליג'ס ביץ'".

כששמע כריס שכפות רגליו הנוצריות דורכות בחוף דתי יהודי פניו החווירו והוא החל לנוע באי נוחות. מעכל שכל האנשים סביבו הם דתיים, הרגיש לפתע שהוא פוגע בקדושת המקום וברגשות מאכלסיו עם הצלב שלו, בעוד אשתו הנוצרייה, בצד השני, מוקפת דתיות קנאיות שלפי השמיעה ייתכן והם בשלבים מתקדמים של ביצוע רצח עם. כרגע הוא החליט להימלט בהקדם מהמקום, עם כמה שפחות הרוגים משני הצדדים. אבל לאחר שנכנסת למים העכורים של ים המלח אין זה פשוט לצאת סתם כך ולחזור למכונית כשהמלח הקרוש על גופך דוקר כל פיסת עור. כריס בחן את מקלחות החוף שלצד מדרגות סוכת המציל, אבל אלה לא סיפקו את הפרטיות הנדרשת למי שרוצה להסיר את המלח הדוקר מכל גופו. הוא החליט ללכת למלתחות הסגורות ולהתקלח שם, אבל גם אז לא ידע כיצד לנהוג. האם מקובל להתפשט במקלחות של חוף דתי יהודי? ובכל מקרה אם יהיה מי שינכח במקלחות באותה עת עלול למצוא חריגה נוצרית בלתי מקובלת בחוף יהודי. כיון שאני הייתי היחיד במקלחות באותו רגע, הוא החליט לתת לי לקבוע את המשך דרכו וגמגם לעברי שאלה בלתי ברורה על זה שהוא לא רוצה להפריע, ומשהו נוסף על הרצון שלו לשטוף the whole body. אני מצידי עניתי לו שיעשה מה שהוא רוצה, מותר את עצמי מחוץ לדרמה שהתפתחה. הוא המשיך לאסוף ולגבש את שברירי האומץ לכדי החלטה, ומשכבר קבע שהנה הוא אזור את האומץ להתקלח ולחזור לאשתו, תהיה התגובה לעורלתו אשר תהיה, נכנסו למלתחות ברעם חבורה רועשת של חסידים עתירי פאות, שומן וזקן צווחים זה לזה בידיש. כריס ניסה לנוס מהמקום ובו זמנית להרים בחזרה את בגד הים שהיה בשלבי פשיטה. התוצאה היתה שהוא החליק עם פניו על הרצפה. "ג'יזס"

פאקינג כרייסט!" , צעק במבט מתריס והחלטי אל החסידים ההמומים, נעמד, לבש את בגד הים ועזב את החוף.

***

כל אחד צריך לדעת את המקום שלו. לפעמים תמצא את עצמך במקום בו תרגיש שדיסהרמוניה עם העולם דוקרת אותך מכל הכיוונים, תרגיש חסר ערך, כאילו היקום הזמן והמרחב הסתדרו בדיוק בשביל לבוז לך, לשאיפותיך ולמאמצייך. אז תדע היטב ותוכל לומר בקול רם (אם תמצא מי שיקשיב לך): כאן זה לא המקום שלי.